

# РЕШЕНИЕ

№ 36569

гр. София, 06.11.2025 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, II КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ**, в публично заседание на 17.10.2025 г. в следния състав:

**ПРЕДСЕДАТЕЛ:** Теодора Милева

**ЧЛЕНОВЕ:** Мария Владимирова

Петър Савчев

при участието на секретаря Десислава Лазарова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **6622** по описа за **2025** година докладвано от съдия Петър Савчев, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е образувано по касационна жалба на „ИФ 81“ ЕООД, ЕИК:[ЕИК], адр. [населено място], [улица] срещу решение № 1713 от 09.05.2025 г. на Софийския районен съд, НО, 131<sup>ви</sup> състав, постановено по НАХД № 17223/2024 г. С решението е потвърдено **НАКАЗАТЕЛНО ПОСТАНОВЛЕНИЕ** № 22-2400330/20.11.2024 г., издадено от Директор на Дирекция „ИНСПЕКЦИЯ ПО ТРУДА“ - С., с което на касатора е наложена имуществена санкция в размер на 1 500 лв., на основание чл. 416, ал. 5 във вр. чл. 415, ал. 1 от Кодекс на труда.

С касационната жалба конкретно се възразява, че съдът едностранчиво обсъжда събраните по делото доказателства само в полза на административно наказващия орган, като по този начин не е установил факта, че бившият служител Т. не е указал съдействие на касатора за изпълнение на предписанията, поради което той е бил в невъзможност да заплати възнаграждението, въпреки положените усилия. В тази връзка не били обсъдени и протоколите, подписани от свидетели, които отразяват, че Т. отказва да подпише платежните ведомости при получаване на трудовите си възнаграждения за отделните месеци. Моли за отмяна на решението и НП. Моли присъждане на разноски.

Ответникът по касационната жалба я оспорва изцяло. Моли присъждане на разноски.

Прокурорът при Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба, респ. – правилност на въззивното решение, несподеляйки твърденията на касатора.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД, след анализ на приложените по делото доказателства, на

доводите и възраженията на страните, съобразно чл. 218 АПК, приема за установено следното: Касационната жалба е подадена в срока, определен в чл. 211, ал.1 АПК, вр. чл. 63а, ал. 1, изр. второ ЗАНН от надлежна страна и е процесуално допустима.

Въззивното съдебно решение е правилно, като не са налице касационни основания за отмяната му, поради следното:

Въззивният съд, като инстанция по фактите, е установил, че с НАКАЗАТЕЛНО ПОСТАНОВЛЕНИЕ № 22-2400330/20.11.2024 г., издадено от Директор на Дирекция „ИНСПЕКЦИЯ ПО ТРУДА“ - С., с което на касатора е наложена имуществена санкция в размер на 1 500 лв. , на основание чл. 416, ал. 5 във вр. чл. 415, ал. 1 от Кодекс на труда. Санкцията е наложена за това, че не е изпълнено предписание под № 6 от Протокол за извършена проверка от 10.07.2024 г. и не е изплатено на бившия служител на касатора В. М. Т. дължимото трудово възнаграждение за месец март 2024 г. в указания срок – до 31.07.2024 г.

Правилно въззивният съд е съобразил, че предписанието е принудителна административна мярка, която не е обжалвана пред административния съд, поради което е влязла в сила и неизпълнението ѝ в срок е нарушение на чл. 415, ал. 1 от КТ, който предвижда, че който не изпълни принудителна административна мярка, приложена от контролен орган за спазване на трудовото законодателство, се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 1500 до 10 000 лв. В конкретния случай, на основание чл. 27 от ЗАНН, правилно е определена санкция по минимума. Правилни са съображенията на въззивния съд, че предписанията са във връзка с правомощията на ответника по касационната жалба по чл. 404, ал. 1, т. 1 и т. 12 от КТ. Правилно е прието от въззивния съд, че АУАН и НП са издадени от компетентни органи, както и че са спазени сроковете по чл. 34 от ЗАНН и изискванията към формата на актовете по чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН.

Основното възражение на касатора е, че съдът едностранчиво обсъжда събраните по делото доказателства само в полза на административно наказващия орган, като по този начин не е установил факта, че бившият служител Т. не е указал съдействие на касатора за изпълнение на предписанията, поради което той е бил в невъзможност да заплати възнаграждението, въпреки положените усилия. В тази връзка не били обсъдени и протоколите, подписани от свидетели, които отразяват, че Т. отказва да подпише платежните ведомости при получаване на трудовите си възнаграждения за отделните месеци. Съдът не приема тези възражения, доколкото въззивната инстанция много детайлно обсъжда свидетелските показания на С. Вбелинова – актосъставителката и тези на служителите на касатора – Л. И., И. И., Г. Д., дадени в откритото съдебно заседание от 18.03.2025 г. , както и свидетелските показания на В. Т. – бившият служител на касатора, на който не е заплатено процесното трудово възнаграждение, дадени в откритото съдебно заседание от 15.04.2025 г. Както свидетелите И. и Д., така и самият Т., посочват, че последният не е подписвал ведомости за заплати, като въззивният съд излага подробни съображения защо не кредитира свидетелските показания, които съображения настоящата инстанция споделя. Дори, обаче и да се приеме, че тези свидетелски показания не са оценени правилно от въззивната инстанция, то всичките те се отнасят за периоди и факти, предхождащи издаването на процесния протокол 10.07.2024 г. със срок за изпълнение до 31.07.2024 г. Както се посочи по-горе, протоколът, с който са направени предписанията, е принудителна административна мярка, която не е обжалвана пред административния съд, поради което е влязла в сила и неизпълнението ѝ в срок е нарушение на чл. 415, ал. 1 от КТ, който предвижда процесната санкция. Следователно, защитата срещу издаденото НП следва да се основава на факти, настъпили след издаването на предписанието, а не на факти, преди него, които е следвало да се релевират в производството по обжалване на тази ПАМ. Ето защо, посочените свидетелски показания са неотносими, както и неотносими са, приложените по административната преписка

протоколи, подписани от свидетели, които удостоверяват, че Т. отказва да подпише платежната ведомост при получаване на възнаграждението си – протоколи от 30.09.2023 г. , 13.10.2023 г. , 10.11.2023 г. , 11.12.2023 г. , 12.02.2024 г. , 11.03.2024 г. , 12.04.2024 г. , 03.05.2024 г. Касаторът не ангажира доказателства за изпълнение на дадените предписания, конкретно – за плащане на възнаграждението за март 2024 г. Въззивният съд установява, че Т. е дал на касатора банкова сметка за изплащане на възнаграждението, чрез приложението „вайбър“, като по делото няма данни за плащане. Правилно въззивният съд тълкува чл. 270, ал. 3 от КТ, според който: трудовото възнаграждение се изплаща лично на работника или служителя по ведомост или срещу разписка или по писмено искане на работника или служителя - на негови близки. По писмено искане на работника или служителя трудовото му възнаграждение се превежда по негова платежна сметка. В случай че платежната сметка е извън страната, таксите за паричния превод са за сметка на работника или служителя, като уредба на начина за плащане на трудовото възнаграждение, който не може да е ограничение за изпълнение на дадените предписания. Последните са за изпълнение на парични задължение, което е можело да се изпълни по реда на чл. 97, ал. 2 от ЗЗД например, ако е липсвало съдействие от страна на кредитора, каквото по делото, обаче, не се установява, предвид дадената банкова сметка чрез приложението „вайбър“.

Предвид всичко изложено до тук, касационната жалба следва да се отхвърли и въззивното решение остави в сила.

Отхвърлянето на касационната жалба обуславя основателност на искането на ответника по жалбата за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, което Съдът, на основание чл. 63д, ал. 4, вр. ал. 1 ЗАНН определя в размер на по 100 лева за двете съдебни инстанции.

Водим от гореизложеното и на основание чл. 221, ал. 2, изр. първо, предл. първо от АПК във вр. чл. 63в ЗАНН, Административен съд София – град, II<sup>-ри</sup> касационен състав,

#### Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 1713 от 09.05.2025 г. на Софийския районен съд, НО, 131<sup>-ви</sup> състав, постановено по НАХД № 17223/2024 г.

ОСЪЖДА „ИФ 81“ ЕООД, ЕИК:[ЕИК], адр. [населено място], [улица] да заплати на ИЗПЪЛНИТЕЛНА АГЕНЦИЯ ГЛАВНА ИНСПЕКЦИЯ ПО ТРУДА“, на основание чл. 63д, ал. 4, вр. ал. 1 ЗАНН, сумата от 200 лв. деловодни разноси.

Касационното решение е окончателно и не подлежи на обжалване и на протест.